

Sorin Aurel SANDU

SETE DE ROTUNDUL VREMII
– gânduri din caietul galben –

Sorin Aurel SANDU

Sete de
rotundul
vremii

- gânduri din caietul galben -

EDITURA CENTRULUI NAȚIONAL
DE CULTURĂ A ROMILOR
BUCUREȘTI, 2018

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor
Centrul Național de Cultură a Romilor
„Romano Kher“
Director: Mihai Neacșu
Coordonator program „Producție editorială romă“:
Corina Georgiana Păun
Contact: Splaiul Independenței nr. 202A, etaj 9,
sector 6, București
E-mail: secretariat@cncr.gov.ro
Telefon: 021 313 52 11 Fax: 021 313 52 10
Site web: www.cncr.gov.ro

Exemplar gratuit

Dtp: Gabriel Ionescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANDU, SORIN AUREL

Sete de rotundul vremii : gânduri din caietul galben /
Sorin Aurel Sandu. - București : Editura Centrului Național
de Cultură a Romilor, 2018
ISBN 978-606-94747-7-8

821.135.1

Se cuvine să aduc mulțumiri Centrului Național de Cultură a Romilor - Romano Kher pentru publicarea în volum a acestor *gânduri din caietul galben*. În urmă cu un an, această instituție de cultură îi publica subsemnatului primul său volum de poezie, sub titlul *Transgresiune*, în cadrul aceluiași program editorial pe care îl continua anul acesta. Faptul că CNCR - Romano Kher, dincolo de celelalte activități culturale pe care le derulează, lansează anul acesta mai multe cărți și mai mulți autori decât anul trecut, arată interesul tot mai crescând al instituției în sfera publicării de carte (aspect foarte important!), fapt pentru care această instituție merită felicitări.

Îi mulțumesc cu reverență poetei și prozatoarei Passionaria Stoicescu, atât pentru sugestiile oferite la realizarea formei finale a cărții, cât și pentru aprecierile avute în diverse ocazii la adresa celui care așterne aici aceste rânduri. Într-o cronicetă, transmisă subsemnatului via e-mail după ce a citit volumul *Transgresiune*, lansat anul trecut, domnia sa spune: *Actorul schimbă scena cu fila cărții, trece de la „vorbă“ la „gând“, dar rolul pe care-l joacă „în pagini“ e scris chiar de el, într-o unică interpretare mută – Sorin Aurel Sandu fiind autorul, regizorul, actorul, adică poetul. O ridicare la cub!*

Încă o dată, vă mulțumesc, doamnă Passionaria Stoicescu!

Ca și în cazul volumului anterior, și în acesta se află câteva poezii în limba rromani, cu traducerea și adaptarea lor în limba română. E adevărat că sunt mai puține, dar am dorit să fiu consecvent ideii că limba rromani este o limbă și a poeziei și că ea are nevoie să suporte și dulcele „chin“

al textului scris. Merită spus că unele dintre poeme au fost scrise în limba română, apoi traduse în limba rromani, altele au urmat drumul invers, fiind scrise în limba rromani și apoi traduse în română.

Mărturisesc că mă gândesc cu bucurie la faptul că Teodora, fata mea, citind un poem din carte, înainte de a fi publicată, a rămas câteva clipe tăcută și apoi a exclamat: „Ce frumos e!“. E cea mai prețioasă apreciere pe care consider că am primit-o vreodată. Un alt gând care mă bucură foarte mult este că Petruț, băiețelul meu, acum în vârstă de numai șase ani și jumătate, când va mai crește și va citi cartea aceasta, va aspira o dată în plus, ca și tatăl lui acum și mereu, să-și rafineze verbul și sufletul.

Gânduri bune ție, cititorule, oricine ai fi tu și nutresc speranța că măcar o fărâmbă de emoție sau de visare se va naște în sufletul tău răsfoind aceste pagini.

Autorul

*Să perseverezi cu Poezia, că ai toate șansele,
din punctul meu de vedere. Ia și acest „rol“ în
serios. Ai văz și simțământ poetic, organ pentru
Poezie, cum îmi place mie să zic. Iar asta nu are
oricine. Dar te previn: vei fi fericit, în măsura în
care vei fi nefericit!*

Passionaria Stoicescu

Notă

La scrierea în limba rromani a fost utilizată grafia oficială internațională a limbii rromani, excepție făcând caracterul postpozițional θ , în locul căruia am preferat folosirea literelor d și t .

Precizăm că următoarele litere și grupuri de litere din alfabetul internațional oficial al limbii rromani se citesc după cum urmează:

- **ă** – ca diftongul **ia** sau **ea** (ex.: **kerdă** „a făcut” se citește **kerdia** sau **kerdea**);
- **ě** – ca diftongul **ie** (ex.: **děs** „zi” se citește **dies**);
- **ǫ** – ca diftongul **io** (ex.: **kerdǫl** „a se face” se citește **kerdiol**);
- **ă** – ca **ă** românesc;
- **î** – ca un **î** românesc;
- **c** – precum un **ț** românesc (de ex.: cuvântul **camcali** „geană” se citește **țamțali**);
- **ć** – precum grupurile de cuvinte **ce**, **ci** din limba română (ex.: **ćirikli** „pasăre” se citește **cirikli**);
- **k** – precum un **c** românesc;
- **čh** – ca grupurile de cuvinte **ce**, **ci**, dar aspirate (urmate de **h**); uneori se pronunță ca **ș** românesc (ex.: **čhavo** „băiat” se poate pronunța și **savo**);
- **kh** – ca un **k** aspirat (urmat de **h**);
- **ph** – ca un **p** aspirat (urmat de **h**);
- **th** – ca un **t** aspirat (urmat de **h**);
- **x** – ca un **h** dur (de ex.: **xal** „a mânca” se citește **hal**);
- **j** – ca un **i** semivocalic (de ex.: **jag** „foc” se citește **iag**);
- **ś** – ca **ș** din limba română;
- **ž** – ca **j** din limba română (ex.: **avantàžo** „avantaj” se citește **avantajo**);
- **ǰ** – ca grupurile de litere **ge**, **gi** din limba română;

în funcție de dialect, se poate pronunța și ca un **j** românesc (de ex.: **zal** „a merge” se poate citi **geal** sau **jal**);

- **w** – ca **u** scurt (ex.: **wardiel** „a privi” se citește **uardiel**, cu accent pe „i”);
- **ç** – se citește **s** ; când înaintea lui apare litera **n** (deci: - **nç** -), se citește **f**;
- **q** – se citește ca un **c** din limba română; dacă înaintea lui apare litera **n** (deci: -**nq**-), se citește precum **g** din limba română.

Descântec pentru piatră

Unde-i povestea ta?

Ce faci, suflete drag?
Ai uitat să mai râzi,
ai uitat să visezi,
ai uitat să trăiești...

Idealuri cândva
croșetai neștiut,
lumea era a ta,
dar acum te-ai pierdut.

Rătăcit în concret,
în prezentul pustiu,
ești un cântec discret
ce doar pare-a fi viu.

Ce faci suflete, -ntreb,
unde-i povestea ta,
cea pe care, efeb,
o creionai cândva?

Kaj t'i paramisi?

So keres, ilorre!a?
Bisterdån te asas,
Bisterdån te zives,
Thaj sune te dikhes...

Sunorre varekana
Khuvesas bizanglo,
O sundal sas tirro,
Ta-àke, sån našavdo.

Birime-and-o konkrèto,
And-o cúco *akana*,
Sån gili garvdi
Kaj fal zivdi, nùma'.

So keres, ilorre!a,
Kaj t'i paramisi,
Odoja kaj, çhavo,
Thosas lan pe patri'...?

mă agăț de pământ

să nu cad în cer
încă nu pot stăpâni gândul
cu care m-aș afunda
în golul dintre astre

precum un copac în munte
caut sprijin cu rădăcinile

mă agăț de pământ
să nu mă dezmembrez –
nu știu cum pot ființa
în bucăți disparate:
o mână ici, un gând colo,
inima într-o parte,
cântecul hălăduind aiurea...

și-atunci mă agăț de pământ
să-mi păstrez consistența poemului
care încă îmi dă iluzia
ipoteticei mele existențe

și piatră și frunză

strigă viața din mine
urlă năpraznic
și piatră și frunză
și Sfinxul
și focul
și apa
se zbat toate năvalnic

strigă viața din mine
nespusă durere
și cântec și noapte
și verde și soare
și lanțuri –
nu mai vor tăcere

strigă viața din mine
cu totul mă cheamă
și mamă și tată
nevastă
fiu, fată
și lumea din juru-mi
și stele și ceruri
și zeii cei antici
să fiu eu mă-ndeamnă

caut nefireasca arcă

râs de piatră
foc de stepă

mă trezesc în miez de noapte
risipind câmpii de stele
vânturând tăcute șoapte

mistui trupul ce mă-ncearcă
rup rotundul vremii
parcă
înturnând privirea-n ceruri
caut nefireasca arcă

liniștea dintre răstimpuri
sunetul
vibrând încearcă

între punct și etern

bucăți risipite
din suflet
flămând
zi și noapte adun
le compun
fărâme de vis și versul nescris
le cer de la cer
și-n cerc mi le-ncerc

amintiri izbăviri
rătăciri
mântuiri

clopote în pământ risipite
de sunt
printre flori să le cânt
cu suflare de vânt
peste ceasul răsfrânt
răsfirat în cuvânt

între punct și etern
visele îmi aștern
mă cuprind mă desprind
clipa îmi tot întind
pasărea să o prind

ivendesqi răt

iv baro and-o gav
e răt peli
and-o kher, paš-e jag, k-o tatiporre
e dajorri thaj ol trin xurdorre
azukeren le dades te avel khere
ol xurde khelen pesqe
e daj dilăbel lokhorres.

e čhajorri le papušan urăvel
gugle lava laqe
sar jekh daj phenel,
ol phralorre
sar duj muršorre,
sar o ruv le ričeça, kana si bokhale
maren pes –
te siklön te oven zorale

e dajorri dukhamni dīli dilăbel¹,
e čhajorri le papušan urăvel,
laqere phralorre jekh avreste bašen
sarre le dades khere azukeren...

o iv avri sa i răt parnärel
and-o kher e jag tatiporre kerel
dajaqi dīlörri o ilorro putrel

e čhajorri papušan sovlărdă
akana kandel e dajorrăn, muj meklă,
ol phralorre maripe ačhavde,
o^o ilorre sarre si dukhavde

¹ *Gili gilabel.*

e daj dilăbel, ol xurdorre kanden,
li-ol trin phralorre le dajate dikhen
savorre le dades khere azukeren...

sarre buke ande mande muj den:
daj, dad, phen, phrala, xurdipe,
kaj tume sen?

noapte de iarnă

zăpadă mare-n sat
s-a înserat
înăuntru, la căldura sobei
mama și ai săi trei copilași
pe tată-l așteaptă să vină acasă
copiii se joacă de zor
mama cântă încetișor

fetița vorbește cu păpușica ei fără nume
frumoase și dulci cuvinte
ca o mamă îi spune
cei doi băieței
precum doi voinicei
ca lupul cu ursul când sunt înfomețați
se luptă-ntre ei –
învață să fie puternici bărbați

mama cântă un cântec de dor
fetița păpușa îmbracă de zor
frățiorii cu strigăte se-nfruntă-n luptă dreaptă
toți să vină tatăl acasă așteaptă

întreaga noapte neaua o luminează
în casă focul căldura veghează
cântecul mamei inima-ndurează

fetița a adormit-o pe păpușică

acum tăcută o ascultă pe mamă cum cântă
voiniceii lupta au încetat
toate inimile în dor s-au înălțat

mama cântă, copilașii tăcuți
ochișorii spre ea își îndreaptă
cu toții să vină tatăl acasă așteaptă...

în mine urlă din rărunchi multe vieți:
mamă și tată și frate și soră, copilărie,
unde sunteți?

atunci

izvora lumină
din frunzele plopului
salcâmul născuse ciorchini de
floare albă
pe care îi mâncau copiii
cu poftă la-nceput de nou zumzăit
a primăvară

pe atunci era limpede râsul
plânsul sincer
încă existau povești
și ploii curate-n nori
Dumnezeu venea în biserică
în fiecă duminică
de Paști și-n toate celelalte sărbători

răsărea Soarele de după deal
dimineața devreme

atunci
degetele copilului începeau să lase urme
pe pământul încă nedesprins
de asprimea nopții

ziua era fierbinte
și tăcută
iar seara inundată
de cântecul greierilor
ce chemau pe tăcute
stelele în grădină
să le sărute

izvora liniște
din tinda casei
se auzea iarba înverzind

pe atunci
cerul încă nu era așa departe

plecarea

– frânturi de departe –

și va rămâne casă
fără suflet
și va rămâne câine rătăcind
pribeag din zori în asfințit
cătând stăpânii –
ah, cătând stăpânii! –

și va rămâne drumul
singuratic
ce pași desculți a preumblat
cândva
în arșiță de vară
și-nceput de toamnă
când semn de altă lume nu era
și va rămâne iarnă
deloc imaculată
căci răsul de copil
nu va mai fi
și pentru cine va cânta colindul
nu se va ști

și va rămâne cer
fără albastru
căci infinitul rupt va fi-n bucăți –
cioburi lipite-apoi
în ipotetic vis

și va rămâne
noapte fără cântat de greieri
poveste va rămâne
doar cu *a fost odată*

căci pe o bancă
sau pe-o piatră
seară de toamnă lângă
poarta casei
două tăceri curate
se-nvăluie-n amurg –
plecarea-n altă lume
e aproape
și sufletele lor încet în noapte curg

în tăcerea nopții

sunet
respirat de nemișcare

cine-aprinde oare
în fântâni curate
semne de-ntrebare?

în tăcerea nopții
visul
unduie sublima sa
chemare
cu sclipiri de piatră
paradisul parcă
se topește-n mare

descântec pentru piatră

topește-mi-te piatră
și-mi curge-n altă sferă,
din clipa efemeră
fă-mi cântec sau ceva
ce nu se mai oprește,
iar timpul nu-mi cerșește
și viața o trăiește,

fă iarbă sau fă stea!

topește-mi-te piatră
și-mi curge-n altă formă
din muzica diformă
fă templu să-l contemplan.

ascute-ți gândul, piatră,
sublimă-te, odată!

topește-mi-te piatră
și-mi treci în altă viață,
respiră-mi cer pe față,
oceanu-mi liniștește,

topește-mi-te, piatră
și versu-mi despietrește!

curgea liniștea

susur mărunț de apă
alb topit
și ciripit de sticleți
crengi desfrunzite
pe ulița mică
ce cobora spre nicăieri
flori cu căciulă de nea
și câinele ce lătra
la străinul
înfiorat
de sublima sălbăticie

curgea liniștea
printre sufletele din căsuța
veche
bătrânul și bătrâna
curioși ușa deschizând
să-l vadă de departe
pe necunoscutul
ce se mira de
viața ce lor
le e doar viață
și atât

eternitatea ce se naște mereu

te caut, copile din vis,
omule mai mic
și inocent
cu privirea senină precum
liniștea zorilor de zi

răsărit de soare fără de
iarbă, galben de pădărie
pământ

scrijelind pe pustiul
încă umed de roua dimineții
gânduri neștiute
mă desprind de ziua ce începe
retrăgându-mă în eternitatea
ce se naște mereu și mereu

chipurile / măștile

cine sunt eu
mă-ntreb ca oarecând filosoful
și unul după altul
chipurile
și una după alta
măștile
mi se arată
defilându-mi prin fața ochilor
și contorsionându-mă
într-o altă geometrie a sufletului

neantul nu-i neant
iar peisajele nu-mi aparțin
doar le călătoresc
contemplându-le
pe măsură ce izvorăsc
unul din altul

cine sunt eu
mă întreb uneori
iar străzile târziei nopți
îmi revelează
ascunsul chip al orașului
purtându-mi pașii gânditori
prin pustiitul fast ce-i doar o amăgire:
aici sunt eu
conducând în viteză o mașină
iar mai departe
la un colț de stradă
tot eu, dormind sub cerul rece
învelit în cartoane de hârtie
aici sunt eu

mai mulți de eu
asteptând autobuzul de noapte
să-i ducă într-un iluzoriu
loc numit acasă
și mai încolo alți doi eu
spunându-și între ei ceva și strigându-mi
“*te-oves bahtalo*”²
în timp ce calea mă duce tot înainte

cine sunt eu
mă întreb la câte un cutremur
căutând un răspuns concret
stabil
care să nu se lase pradă
nisipurilor mișcătoare
iar atunci copilul își arată
surâsul inocent și cu
glasul lui minunat
vorbește cu îngerii
ce-l fac să zâmbească

cine sunt eu
mă întreb
și lumile prin care trec
îmi arată căi nestrăbătute încă

² Urare în limba rromani folosită și ca salut, având sensul „Să fii sănătos!”, chiar dacă *bahtalo* înseamnă, după caz, norocos sau fericit.

dialog monolog

bate ceasul
iar miez de noapte

eu: cercuri – neliniști
mă împresoară
din adâncul superficial
al lucrurilor
nedumirindu-mă
cu lipsa lor de adevăr
volte ce urcă prăpăstioase
câzând cu zgomot asurzitor
amintiri
bate ceasul iar
miez de noapte
aș vrea tăcerea
dar nu mă lasă...

tu: te învârți în cerc
și nu e prima dată
ai mai făcut drumul ăsta
ai mai visat cândva așa
iar ție ți se pare că ești
au mai curs ape repezi
spre mare
neliniști și temeri
și pietre ascuțite
printre sălcii plutitoare
și fire de dor
printre fire de iarbă
noaptele au mai zăbovit
în cântecele mute
și crezi că niciodată
n-ai mai fost

eu: dar a mai rămas ceva
neaprins, ceva
necuprins pe de-a-ntregul
poate că ar fi trebuit
să iau trenul cu o stație
mai din urmă
sau mai dinainte
ce mai contează?
aștept un nou răsărit de soare

tu: sărman nefericit, ți-aș putea spune,
dar nu te cred
era o vreme când cerul
încă mai licărea profund
când pământul scrijelit
cu deget de copil
lăsa urme adânci în nori
când zâmbetul de demult
strălumina prin veacuri
iar cântecul de greieri
înmiresma noaptea
cu vise frumoase
când focul de la capătul străzii
nu era doar al drumului
ci al pământului întreg

eu: dar e departe
și casa și iarba
și amurgul de sâmbătă seara
sau fierbinte zi de duminică
scursă în fântâna cu apă
răcoroasă
la căderea nopții
și la lătratul câinilor
când căruțele din lumea cea

largă
se întorceau în lumea cea mică

bate ceasul iar
miez de noapte
tăcerea
încet, încet se lasă

cântec

și uite-așa m-apucă un dor,
de-mi vine să zbor
spre un nor,
să fiu ca el de ușor,
ploaie să curg încetișor!

și-uite-așa mă îndeamnă un vis
să mă avânt în cer deschis!

și uite-așa mă cântă un cânt
să fiu soare, să fiu vânt,
bucuria să îmi împlânt
în pământ!

căutare

întind firul Ariadnei
vreau să redeschid
cerurile
să aprind cărarea pierdută

m-am abătut
din drumul Soarelui
atras de mirajul
unor iluzii

respir limpezimea apei
verdele ierbii sălbatice
tăria și semeția
muntelui

amurg

mă freamătă noaptea
cu ziua mă cert
iar ceasul îmi bate mai tare
e vremea, e clipa să iert
să mă iert
în drum către marea cea mare

și vântul mă-ngână
cântându-mi cu sârg
îmi curg multe lumi sub picioare
mă cheamă-n tăcere
tăcutul amurg
la taină cu marea cea mare

cioburi de vis

se îngână noaptea
 cu ziua
furându-și una alteia
respirația și norii
și piatra fumegândă
de la altar

ah, biserica aceea care tot așteaptă
să se nască!

și timpul ce se îngreunează
și râsul copilului
ce aleargă neobosit
și bătrânul cel oarecare
și țipătul dinlăuntru
odată cu abisul
născător de noi lumi
în jurul globului ocular...

se deschide ușor poarta
ce ascunde și floare de umbră
și moară de vânt pentru lupta
lui Don Quijote
și o fărâmă de suflet
uitat pe masa tăcerii din noi

lumea departe

se făcea că-mi era
lumea departe
dar ea era la o clipire
de geană
câmpurile aurice i se
contorsionau se condensau
pierzându-se și renăscând
pe firmament
odată cu fiecare
ivire de nou gând-vector
particulă de nouă viață

printre crengile copacilor goi
de atâta iarnă
răzbăteau firicele de căldură
și de sunet ancestral
spre uimirea căutătorilor de aur

eram și nu eram

respirat de Soare

mă cuprind în cer
și cerul se cuprinde-n mine
nenăscut de-atâta vreme
vremile-mi înnumăr
respirat de Soare
sori îmi cresc pe umăr
călător pe boltă
caut drum spre tine

mă desprind de piatră
piatra mă conține
risipit în fire de nisip
Totemul
timpul nu-l mai simte
răsfirat de ape
sufletul meu curge
luminând Poemul

phurdino Khamestar

sõm thodo andre-e develeste
thaj o devel thodo-an' mande
bi ulo-aborkha³ vrjamatar
m'e vaxta ginav le'
phurdino Khamestar
khamorre barjon pe mande
phirutno 'pr-o bodlipe
rodav drom karing tute

putrav man barrestar
ta dikh sõm thodo an' barreste
çhordo ande tışajeste
o Totemo
vaxt namaj zanel
bruvdo le panendar
m'o ilo thavdel
Gili dudjarel

³ *Kadikita vrjamatar; odobore vrjamatar.*

zâmbit-am azi de-un gând

pe drumul către undeva
zâmbit-am azi
de gându-mi oarecare
ce-mi redeschise poarta
prin care am pășit
decis cândva

și soarele se-aprinse
și lumină mai tare –

un soi de nepăsare
lipsită de contur concret
mi se ivi în colțul
ochilor
vibrând prin universul tot
și dincolo de el
lăsând fructul liber
și tremurând
chemarea de a ființa
dincolo de fantasme
de pământ și de cer

de bun augur

o nouă rotație
a cerului în jurul axei sale
răstimpul mai încearcă o dată –
a câta, oare? –
să-și limpezească drumul
și semnele
și fântânile de soare
de vremuri
și de nori

fie de bun augur
reînceputul acesta
și fiecare filă de
carte
ce se dezvăluie sublim!

laĉe baxtaqe

jekh nevo phiripe
le develesqoro trujal pirre jaĉheste
o pravaxt palem zumavel –
sode var šaj si adajkha⁴? –
te šužarel p'o drom
thaj p'e sèmnură
thaj p'e xaniga khamesqere
vaxtenqere
thaj marutenqere

te-ovel laĉe baxtaqe
adawkha⁵ nevo-širdipe
thaj sarsavi patrin
lilesqi
kaj devlikanes kerel pes prinžardi!

⁴ *Adaja, kadaja.*

⁵ *Adava, kadava.*

nu mai știu tăcerea

sună continuu
plinirea vremii
frânturi de zăpadă și păduri vijelioase
noști zbuciumate
și albastru ascuns de timp

mersul în cerc lasă
doruri bătute
ce atrag magnetic firul de iarbă

nu mai știu tăcerea
dar ea
sărmana
mă tot cuprinde
cu brațe cu palme
cu degete
răsfirate și duioase
crăpând zorii de zi
cu un tunet
și atât
pentru ca eu să știu
tăcerea prin comparație

tăcerea
ce frumos mai sună
tăcerea

minele meu

sfarm în palme
bucăți de stei
din trunchi de munte
curăț izvoarele
din care sorb cu nesaț
apa-cea-de-viață-dătătoare

îmi las gândurile
mângâiate de unduirea
firului de iarbă
suflat ușor de austru
și de respirația fierbinte
a zimbrului
puternic pământean

înalt privirea
către cer către soare
să mă-ntâlnesc iar cu
minele meu cel
netrecător ca Sfinxul
sub pașii căruia
se zbate timpul
iar cercul pământului
se scutură de noapte

dincolo de orice răscruce
e verbul pur

încă un drum

încă o lume
prăvălită pe pajiștea verde
a spart liniștea

asurzitoare cascadă
cum mi-ai apărut tu
pe umăr
crescându-mi acolo șuvoaie
de abis
golindu-mă de vechiul gând
senin
lăsând cerului
goală mantia

încă un drum
neterminat neizbăvit
nemântuit
de noaptea cea departe
încă un râs strident
rătăcit prin deșert
în pași pustii ca nisipul
vânturat de fierbințeala
zilei
ce se naște din nou
pentru a o lua de la început
a câta oară?

din piesa „a fi”

întâlnirea cu mine
se mai amână puțin –
până când se va considera
că-mi sunt disponibil

deocamdată hălăduiesc
nici eu nu știu pe unde
încercat de atâtea
nimicuri
întors din drum

întâlnirea cu mine însumi
nu e în calendarul
viitorului apropiat –
un gând năstrușnic mă trimite
ad calendas graecas!

sau cine știe
poate că o întâlnire
cu mine nici n-ar trebui
să existe
ar fi redundantă

ei bine
și eu când îmi învăț textele
rolului meu
din piesa “a fi”?

măștile

aud prin talpă tropăit de cai
cânturi
și strigăte
și plâns de durere
și de viață
mireasmă de izbândă
și șopot de gânduri
subpământene
îpletite pe suprafața pânzei
de apă freatică
rece, răcoroasă –

măștile ascund
zilele de sufletul
verbului prezent

cântul nemuritor

cântul acela
îl cânta mama și odată cu el
toată viața ei

se jucau copiii
fiecare cu lumea lui
mama legăna pruncul
pe picioare
cosea ceva
și cânta

copiii cu joaca lor
începeau să intre încet-încet
în cântul mamei
până când uitarea de sine
și iubirea
și-un vis nesfârșit
nerostit
le aprindea inimile
într-o curgere de lacrimi și dor

cântecul își duce și acum
mai departe
povestea

călător lăuntric

se făcea că noaptea
fură gândurile
schimbându-le în nepăsare
pe vârful de brad
cânt
la mereul caval
îngânând foșnetul
pădurilor din vale...

mă privesc dormind
copil
îngăduind o grimasă
semn al călătoriei lăuntrice

vijelioase semne de-ntrebare
uneori
străfulgerări de suflet
născătoare
prin cerul ce se cerne
rupt de nori
rupt de soare

reîntoarcerea

coloana nesfârșită
cătrecer
arde
focul trosnește puternic
acesta e drumul
bucuros mă reîntorc
acasă
și încep să fiu

curg printre vremuri
iar vremurile printre constelații
și găuri negre
oceanul primordial
e încă la început de
a se naște

lumină prin cer
coloană prin lumină
cerul în mine respiră zi și noapte

iluzia

o secundă
a ținut gândul cel bun
țășnit din piatra fermecată

pereți neterminați
au luat forme nebănuite
prelingându-se pe
chipuri fantastice

poate că o călătorie
printre idei și doruri
ar curge seva plantelor
din gestul vertical
într-un poem solemn

perpetua căutare

câmpii întinse de timp
arid se scurg
în neant

a mai trecut un ev
de căutare

bătrânul meu
respiră lângă mine tăcut
iar liniștea lui
mă îngână ușor
cu fiecare pas

câmpii întinse de timp
înfloresc împrejur-mi
bătrânul meu, albit de vremuri,
ascultă lângă mine tăcut

mergem

fiat lux!

liniile încep să capete
consistență

înruparea în piatră
materialitatea evidentă
unghiul drept
și câmpul multispațial

un vector călătorește
neîntrerupt
rostindu-se după
regula lui proprie
„creșteți și vă înmulțiți“
i s-a spus
și se execută
sublimându-și astfel evidența

poem fără somn

leul de piatră păzește
piața leului
de pașii cei de demult
și de cântecul
ce a încercat să iasă
prin gaura cheii
căci timpanele erau
asurzite de liniște

aș dormi
dar sirena nebună
mă descompune
în jumătăți de trup
și în bucăți de gânduri
cu absente pleoape

aprins de focul stepei

amestecând cer și pământ
cântec de ploaie
soarbe tăcerea
cărțile își răstignesc filele
clovnul
așteaptă să-l scot
la plimbare
în timp ce pălăria stă cuminte
pe masă

povestea ce-o spune
e mai vie în
încremenirea lui
decât nechezul calului
sălbatic
aprins de vântul stepei

la pagina înțeleptului

am cutezat să netezesc timpul
să-mi curg iarba verde
în bucăți de liniște
cartea să se deschidă
la pagina înțeleptului

praful vulcanic însă
e bine risipit
printre munții sufletului
scrijelind
marginile senine și blânde
ale cerului

ploaie după piatră
piatră după piatră

în definitiv existența
e presărată
cu cerul din noi

scrib

să-ți trăiești viața
prin gândurile celorlalți
lumile să treacă nesfârșite prin
hârșăitul penei tale
pe papirus

dar cântecul inimii
să nu ți-l știe nimeni...

În rug aprins

vei fi tu

m-aș întoarce în timp
să te văd iar zâmbind
aș răsfoi paginile cărții una câte una
să te regăsesc
iubito

n-am crezut că vom ajunge aici

n-am crezut că iubirea
și dorul
și toate atingerile de mână
și zâmbetele
și visele
se vor preface în trecute iluzii

n-am vrut și nu vreau să cred

mi-e sete de universul nostru
cel atât de aproape
și totuși atât de departe

ieri a fost soare –
erași tu zâmbindu-mi prin raze de lumină

azi a plouat –
erau lacrimile tale
revărsându-se peste sufletul meu

mâine
oricum va fi
vei fi tu sărutându-mi ființa
ca o adiere de vânt

pasul tău lin
încă mai lasă urme de iubire
pe plaja fierbinte a sufletului meu
simt și acum fiorul sărutului ce ți-am furat
pe înserate
și tremurul inimilor ce se luptau
să fie una cu nemurirea

mlădierea trupului tău
frământat de atâtea ori de palmele mele de flamă
îmi înfioară întreaga lume
iar sângele meu clocotind
te strigă să vii, te cheamă

de-aș putea fi sărutul

ți-aș șopti zbor de fluturi

aș călători cu tine prin universuri
neobosit aș fi
să știu că ești cu mine,
femeie a cerului meu înstelat,
dor ce mă copleșește
precum un răsărit de soare
pe umedul nisip al mării

mă înfior privindu-te
de atâta dor nu te mai recunosc
uneori nu mai știu dacă ești vis sau aievea –
poate că un înger mă învăluie cu prezența lui
sau poate că iubirea însăși s-a întrupat în tine
dorind să mă învețe nemurirea

ah, de-aș putea să fiu o aripă a unui gând al tău!
de-aș putea să fiu iarba pe care ca o mângâiere
o calci vara cu piciorul desculț
de-aș putea să fiu un val al mării
ce te atinge duios în zi fierbinte de vară
sau brațul ce te cuprinde noaptea
când pleoapele îți cad ușor în dulce somn,
de-aș putea fi sărutul ce-ți șoptește *noapte bună!*

oare îmi auzi chemarea?

tu și viață și vis

aș vrea să dau câțiva
ani înapoi iubito
îți aduceam fructe
din grădina de aur
m-am luptat pentru tine și pentru
zâmbetul tău sublim
cu un balaur
și l-am răpus
căci lumina
ochilor tăi curățî
în zi de vară
mi-a dat tărie
și prima și a doua și a multa oară

aș vrea să dau câțiva
ani înapoi iubito
când nu exista nimic
decît tu și viață și vis
și cântec și cerul deschis
pămînt și fântână
iar viața-nsemna acea încă eternă
atingere de mână

în rugul ce mă mistuie

te visez cu ochii deschiși
femeie –
întrupare a iubirii
îți simt apăsarea ușoară a privirii
în sufletul meu de tine aprins

ca o sublimă fantasmă
ivită dintr-o zi fără-nceput
pe drumul unde sunt și eu

urmele pașilor tăi
șterse de valurile mării
lasă în mine ruperi de foc
pe care numai tăcerea
le poate grăi

mă pierd –
și, vai, ce bine e! –
prin lumile în care ai putea să-mi fii stăpână

te caut cu înfrigurare
roșul purpuriu ca o himeră
îți îmbracă ființa
în rugul ce mă mistuie,

râzînd alergî prin visele mele
și coapsele-ți mă dor de dorul tău

atingerea abia șoptită
a degetelor tale
în întunericul ce ne-a acoperit ușor
m-a săgetat

nevăzută
decât de ochii inimii mele
ce sângerează
de dorul tău, femeie

regăsire

te regăsesc printre culori
și mângâieri de suflet

și cât mă bucur
de vederea ta
și de-al tău zâmbet
luminos
și cald
ce-ntoarce timpul
până-n vremea când
te-am cunoscut întâia oară:
în a Creației a cincea zi

te regăsesc, regina mea
în inima-mi de tine însetată.

ivită ca o vijelie
urmată de o ploaie sfântă
ce răcorește setea
într-o fierbinte zi de vară,
apoi o mângâiere,
o nesfârșită atingere de mână –
două universuri
ce se-mbină fremătându-și dorul
și noaptea înstelată
și râsul tău sublim
și tu cu mine
pe același drum
mergând cu-același pas
cu ochii licărind de-aceeași amintire...

tu, mare desculță

niciodată marea
nu a fost așa de frumoasă
ca atunci când te-am văzut pe tine
strălucind în ea

tu –
mare desculță,
femeie frumoasă a sufletului meu
tăcută pășești pe caldul nisip de april
îngânată de țipătul pescărușilor

cântec de fluier
se revarsă cu dor
pentru tine
mare a mea
femeie vălurită a visului meu
ce te ascunzi printre nori
pe albastru de cer
printre stropii de ploaie

curcubeu, talazuri
dor și tăcere

mai bogat în dureri

de nu mi-ai fi deschis vălul
iluziei tale
Maya
n-aș fi cunoscut
văpaia focului
albul unduitor al lebedei
freamătul plin de iubire al mării
dulcele-amar gust al dorului

de nu mi-ai fi deschis vălul
iluziei tale
Maya
n-aș fi aflat strălucirea
nepământească
decât din cărți
și n-aș fi contemplat nicicând
luciul dăător de fiori
al coapsei tale –
semn al tinereții celei fără de sfârșit
a Universului

de nu mi-ai fi deschis vălul
frumuseții tale
Maya
sublimă
născătoare a iubirii mele
aș fi fost infinit mai puțin
decât sunt acum –
mai bogat în dureri
decât ieri

focul

flash-uri mărunte
încrețesc anotimpurile
și imaginea difuză
despre visare

drumul asfaltat duce
departe
despicând în două pădurea
ochii se-nchid
alungând cer și ape
fum
și vânt risipindu-l

doar focul
există
mă cheamă să-l întețesc

păsările încep să cânte

respirat de Lună

se întoarnă apa
cu sclipiri răzlețe
se ascute unghiul
drept de-atâta vreme
pomul de pe râu e
plin de mere crețe
risipită vremea
rosturile-mi cerne

vinul de e roșu
flacăra nu scoate
e-nghițit în munte
râsul de fecioară
dar de vultur zborul
în eter tot poate
să cuprindă cerul
cu-ascuțită gheară

se aprind coloane
în rostiri de focuri
rug flămând spre ceruri
cu veșmânt de zeie
râsul tău ca Luna
îmbie la jocuri
pas înmiresmează
clipa e prea trează
răscolește viața-mi
trupul tau, femeie!

Înger cu sabie

încă o vreme

îngerul mă cheamă
dintre nori

am fost la biserica ta
îngere
zidită sub pământ și tăcută
atât de tăcută
încât auzeam liniștea
dintre icoane sfârâind
am îngropat acolo
tot frigul din mine
l-am lăsat să se încălzească
la flacăra lumânărilor
din sfeșnic
până când voi mai călători o vreme
prefăcându-mă că nu te aud
îngere

păsări blânde

picură păsări blânde
din cer –
vremelnicia asta
își are rostul ei

adierea duioasă a firului
de iarbă
curgerea pârâului printre
pietre de munte
răcoarea adâncă a înserării...

picură păsări blânde
din cer –

tăcerea nu e niciodată
deplină
ea anunță
focul ce luminează
mersul
chiar și pe o rază de gheață

picură păsări blânde
prin cer –

îngerii printre noi

întrebând îngerul

m-au privit printr-un
geam doi ochi triști
mi-au cerșit un bănuț
m-au privit
și s-au dus

când mi-am adus aminte
că ai putea fi tu, îngere,
am tresărit
însă plecaseși
odată cu șansa mea
de a te întâlni

ți-am întrerupt râsul
din râsul copilului,
îngere,
obosit de atâta
rupere de nori
și de insipide frânturi
de cer

m-am pierdut, îngere,
m-ai văzut cumva
pe undeva?

apă din cer

în vremea aceea
iarna mirosea a jumări
și zeamă de varză
din butoiul înghețat

camera era mică
dar încăpeau
în ea cinci suflete, toate deodată
în patul de lângă sobă
ascultam poveștile spuse de mama
iar în celălalt
de la geam
stăteam când voiam să vedem
ninsoarea

odată mama a luat căldarea
a umplut-o cu nea
a pus-o pe plită
și a făcut-o apă sfințită
de îmbăiat în seara cu ger

atunci am devenit dintr-odată
mai luminoși –

era apă din cer

spovedanie

Te-am lăsat iar
sa fii răstignit
singur,
Doamne,
m-am depărtat
pretinzând că nu Te văd
cum strigi,
cum mă strigi, cum Îți rogi Tatăl
să mă ierte,
că nu știu ce fac

Te-am lăsat iar
să fii răstignit singur
Doamne,
m-am depărtat din nou
de mântuire

mulțimile de Lazări

fluturele își vede nestingherit
de contrastul dintre flori
în timp ce mânăstirea
își plimbă pe cărarea
pietruită
mulțimile de Lazări
îndemnându-i să-și ia
patul și să umble

fica fără de umblet
a celor doi bătrâni
îi ajută să-și curețe păcatele
sprijinită de umerii lor
încercați de viață

de umerii sufletului meu
mereu umblător

poem în mai

plouă a primăvară
îngere
iar tu tot nevăzut
ești
pe undeva pe aproape
și chiar de mă vei
fi strigând cumva
nu te aud
de atâtea zgomote
și cuvinte uzate
care te-ascund

spoit cu senin

am intrat în biserică
ta
îngere
am stat lângă
icoana sfântului
și am înflorit
am înviat izbit de
lumina ei
și a bisericii tale
îngere
m-am mai curățat puțin
de multa mea netaină
și m-am bucurat
de preajma ta
spoit cu senin

purificat

partea mereu tăinuită

m-ai chemat
îngere
să mă scald în lumină
și m-am temut
că mă voi topi
în iubire

mi-ai vorbit azi
îngere
despre suflet
și m-am temut
că ai să-mi vezi
goliciumea putredă
m-ai chemat la întâlnirea cu tine
și m-am speriat
că ai să-mi vezi
ca lunii partea mereu tăinuită

îngere
oare cum aș putea
să te ajut
să fii
dacă tot fug de tine?

lumea ruptă de lume

îți spăla ploaia
fața
iar păsările nu se temeau
de înalt
ca și frunzele
ele existau

cer și pământ
apă
strop cu strop

trăiam în nemărginire

lumea era ruptă de lume
printre curenții de aer
doi îngeri făceau volte
răsărind curcubeul

glas către înger

unde ești, îngere?
îți place joaca, îmi pare.

până când, îmi vei spune,
până când te va dura piatra
asta incertă?
dar topește-o, odată,
lavă fă-o,
să curgă fierbinte
către marginea cerului,
iar forma să-i rămână transparentă!

mi-e pleoapa grea,
îngere,
și muntele a intrat în ceață –
al norilor
foșnet de pași prin pădurea de fagi
susur de apă și umbră răcoroasă
dincolo de pajiștea verde
castelul
și liniștea căluțului
cu coamă deasă

tu mi te ascunzi, îngere,
dar muntele și forma lui
încă sunt în mine

casa din vis

am șters casa din vis
ca s-o reclădesc
dar, vai, nu am găsit
pământ pentru chirpici
decât după încă o
trecere de lume

și-atunci am văzut
ochii cu care m-ai
privit
în mănăstire,
îngere ierarh,
arhanghele,
atât de tare m-a izbit
tăcerea lor vie
că am rămas pironit pe loc
încercând să aflu ce e de făcut.

cât de aspră și
răscolitoare de suflet
îți era privirea în icoană,
îngere,
nu pot să uit

nu pot să uit...

înger cu sabie

mă mai atingi uneori
îngere, te simt
atunci când piatra dură
devine respirație ușoară
împrăștiindu-se prin eter

mi te arăți
cu cerul pictat
pe icoană – poartă în noi

atâta viață
sufiu de-pace-dătător
absorbit în lumină
mă încercă

și mă las purtat
botezat
curățat
de toate cele
îngere
ce stai cu sabia pe umăr
gata de a mă străluci
doar pentru că un copil m-a întrebat
cândva
ce sfânt îmi place

un rând de lumină

revărsatul de apă
nu e întotdeauna aducător
de noroc
genunea care mi s-a arătat
e rece
desparte cântecul de ruperea de nori
tunetul
de cerul albastru
visul de visare

mi se mai inversează polii
uneori
când meridianele
sunt obosite de atâta
vid
iar atunci vii
ca din întâmplare
îngere
și-mi dai un nou gând
să-l respir
un rând de lumină
să mă înveșmânt

biserica din cuvinte

m-a uitat floarea-de-colț
printre stânci
și zgomot de ape sparte
de săgeată
și materie tot mai inconsistentă

uneori
ca o mângâiere
mi se arată biserica aceea
sublimă
și atunci sunt –
o clipă
cât durează sămânța
crescută pe pământ stâncos

m-a uitat floarea-de-colț

când și când ca o
mângâiere
mi se arată biserica din cuvinte
sfântul
și atunci simt
mireasmă de suflet
urcând către cer

poem cu dronă

privesc din biserica
aceea
de lângă cupola Pantocratorului

de sus planul e complet
sfântul se odihnește
aparent doar
cine știe pe unde
își tocește zborul acum

iar eu acolo
sus

ecoul rugăciunii e
mai amplu
refăcându-se dintre atomii
finței

Cuprins

Notă.....	9
Descântec pentru piatră.....	11
Unde-i povestea ta?.....	12
Kaj t'i paramisi?.....	13
mă agăț de pământ	14
și piatră și frunză.....	15
caut nefireasca arcă.....	16
între punct și etern.....	17
ivendesqi răt.....	18
noapte de iarnă.....	20
atunci.....	22
plecarea	24
în tăcerea nopții.....	26
descântec pentru piatră.....	27
curgea liniștea	28
eternitatea ce se naște mereu.....	29
chipurile / măștile.....	30
dialog monolog	32
cântec	35
căutare.....	36
amurg	37
cioburi de vis.....	38
lumea departe.....	39
respirat de Soare.....	40
phurdino Khamestar.....	41
zâmbit-am azi de-un gând.....	42
de bun augur	43
laćhe baxtaqe.....	44
nu mai știu tăcerea	45
minele meu.....	46

încă un drum	47
din piesa „a fi“	48
măștile	49
cântul nemuritor	50
călător lăuntric	51
reîntoarcerea.....	52
iluzia	53
perpetua căutare	54
fiat lux!	55
poem fără somn.....	56
aprins de focul stepei	57
la pagina înțeleptului.....	58
scrib.....	59
În rug aprins	61
vei fi tu	62
de-aș putea fi sărutul	64
tu și viață și vis	65
în rugul ce mă mistuie.....	66
regăsire.....	68
tu, mare descuță	69
mai bogat în dureri.....	70
focul	71
respirat de Lună	72
Înger cu sabie	73
încă o vreme.....	74
păsări blânde	75
întrebând îngerul	76
apă din cer	77
spovedanie	78
mulțimile de Lazări.....	79
poem în mai	80
spoit cu senin	81
partea mereu tăinuită	82

lumea ruptă de lume.....	83
glas către înger	84
casa din vis.....	85
înger cu sabie	86
un rând de lumină	87
biserica din cuvinte.....	88
poem cu dronă.....	89